

езикъ знаятъ, че думата „владавацъ“ не може иначе да се напише съ арабски букви освѣнъ „Блтвасъ“ Сав. о. с.). — За името *Силки* Савелъевъ само отбѣлзва тълкуванието на Сенковскій (род. пад. „Силко“, „сынъ Силки“), и че Френъ прѣдпочиталъ да счита това име за развалено отъ Василко. Между българскитѣ топографски имена има нѣколко такива, които не е възможно да не се признаятъ за славянски: *Жукотинъ*, *Кременчукъ*, *Басовъ* и *Исбилъ* или *Исболъ* (у ибн-Хаукала), име което се е начевало съ двѣ съгласни, та не е могло да бѣде ни турско, ни финско, вѣроятно трѣбва да се чете *Соилъ* или *Сволъ* (Сав. р. 17). Брахимовъ, нам. Ибрахимовъ, е можело да се образува само въ славянски уста. По-нататъкъ, името на „Великия градъ“ (така се нарича „Булгаръ“ въ рускитѣ лѣтописи) ще е заето отъ езика на самитѣ българи. Можемъ даже да се сжмняваме, да ли Булгаръ се е наричалъ инакъ освѣнъ „Великъ градъ“. Първото име може да му е било присвоено отъ арабитѣ, по тѣхната привычка, да наричатъ столицитѣ по името на самата областъ, за да избѣгнатъ мжчнитѣ чужди звукове. Най-сетнѣ може да се напомни, че Иванъ Грозни изисквалъ отъ татаритѣ, да му прѣдадатъ Казанъ, като стара славянска земя. Това доказва, че прѣданието за славянския характеръ на Булгаръ е живѣло въ Русия до XVII вѣкъ, когато сега и името на тоя градъ било забравено“ (р. 17). Слѣдъ това не е за чудо, че арабскитѣ писатели наричатъ българитѣ славяни, а българския царъ — царъ на славянитѣ. Обаче има доказателства, че освѣнъ славянския елементъ въ българското царство е имало още други два *фински* и *турски*. Източно-финско-маджарско е името *Алмусъ* (у ибн-Ф. Алмси до скоро четено Алмасъ. Нѣма нищо общо съ Алмазъ, а трѣбва да се произнася Алмусъ или Ульмасъ — въ послѣдния случай би било обаче турско). Въ полза на *турския* съставъ говорятъ нѣкои собствени (sic) имена на дунавскитѣ българи — *терханъ*, *тохту*, *текинъ* и др., имената на нѣкои градища на волжскитѣ българи звучатъ сжщо по татарски: *Ашли*, *Челматъ*, *Сабакула*, *Тукчинъ*, *Арнасъ* и пр. Па и самата дума „Булгаръ“ или по друго произношение „Буляръ“ „какъ нельзя болѣе татарская“ (Сенк. Енцикл. Слов. п. д. „бияръ“, Сав. Нум. р. 15). Въ думата „*Бохмитъ*“ се заключаватъ обаче още по-силни улики за татарщината на волжскитѣ българи (вж. „*Бохмитъ*“, въ Енцикл. Слов. на Сенковскій): ако самитѣ българи сж наричали Мухамеда Бахметъ (отъ тамъ у Нестора „Бохмитъ“), то тѣ трѣбва да сж говорили по *татарски*. За неславянски произходъ на българитѣ говори и показанието на Нестора, че българитѣ сж притѣснители на славянитѣ, обаче на това показание не може да се отдава голѣмо значение. Всичко говори въ полза не на единъ чисто *неславянски* народъ, а на единъ народъ смѣсенъ отъ разни етнични съставни части. Само така може да се обяснятъ и противурѣчивитѣ свидѣтелства на арабскитѣ писатели върху *езика* на българитѣ. Сенковскій (Енцикл. слов. п. д. „Булгаръ“ Сав. р. 17) прѣдполага, че собствено всички тия свидѣтелства сж справедливи, ако вземемъ въ съображение, какъвъ е съставътъ на полуцаргарскитѣ империи въ онаи